

Kooli pürgijad Pauliinest

Üheks lapsepõlve etapi lõpuks on lasteaia lõpetamine ja koolilapseks saamine. Ega lapsepõlv olegi midagi muud, kui **eluks** (sh kooliks) valmistumine. Mida aeg edasi, seda tähtsamaks on muutunud aga just kooliks ettevalmistumine, ja põhimõttel, mida varem, seda parem... Või kas ikka on? Me kõik ju teame, et igal lasteaial on oma õppekava, kus vanuseastmete kaupa kirjas, mida peaks üks põnn oskama, et vastata vanemate ja ühiskonna poolt seatud (parajalt kõrgetele) ootustele. Eeldatakse, et kooliminev laps peab oskama lugeda, kirjutada, arvutada ja selleks tuleb võimalikult varakult harjutama hakata. Mine tea, kui selle tähtsa asjaga hiljaks jääb, ehk saabki edasine koolitee okkiline olema... Nii see vaene lasteaialaps õppimise rattasse satub, millest niipea välja enam ei saa.

Mis saab siis waldorflasteaia lõpetajast, kes häälikuanalüüsi, lugemise, arvutamise ja kirjutamise asemel on saanud mängida, matkida täiskasvanute tegevusi, heegeldatud paelu sõlmida-harutada-kerida, kangaid kokku lappida, saagida, naelu toksida, oksi koorida, voolida, küpsetada, vabalt joonistada, mängida, mängida ja mängida? Kui saabus aeg, mil koolis hakati uusi kooliminejaid „katsuma“, tekkis minus vastupandamatu huvi teada saada, kuidas saaksid waldorf-lapsed hakkama vana hea klassikalise kooliküpsuse joonistamise testiga. Juhtuski nii, et kooli „katsealuste“ sekka sattus ka neid, kes tõrkusid ega andnud enda küpsusest mingit märki. Kas jätta veel küpsema ja lasteaiapinki nühkima?

Oligi käes tõehetk, saamaks teada, mis neis tõrkujais tegelikult varjul on – suudavad nad juhiseid kuulata ja korraldusi täita, kas oskavad paberil orienteeruda ja õigesti ritta seada jooni, ringe, ruute, kolmnurki ning joonistada (kass, õunapuu, maja, inimene). Vanemate teadmisel asusin neid tegelasi „testima“. Esimene positiivne avastus oli see, et katsealuste huvi ja tahtmine ülesande kallale asuda oli üllatavalt suur. Selgus ka see, et ilma igasuguse harjutamiseta ja õppimiseta said raskusteta tehtud nii nõutavad kujundid kui pildid/joonistused, nõutavas järjekorras, suuruses ja kohas. Ja kui, siis juba... Sai ette võetud kõik seitse kooliminevat pauliinekat. Tulemused? Need ei erinenud mitte millegi poolest ühe tavalasteaia lõpetajate omadest. Nagu igas kollektiivis, on suurepäraseid tulemusi ja pisikesi lünki, korrektseid ja hooletumalt teostatud sooritusi, nii ka meie kooliminejate osas. Kõige tähtsam on aga see, et mitte ükski laps ei jäänud jänni ega sattunud kimbatusse, oskamata/tahtmata ülesannet täita. See oli minu jaoks ütlemata meeldiv tõdemus, sest olen lapse küpsuse ja nõ kooliks valmistumise teemal palju oma endiste kolleegidega diskuteerinud. Olen juba pikka aega olnud veendumusel, et Iga terve laps areneb just nii nagu temale kõige paremini sobib, ta "küpsed" omas tempos ja saab alati kooliküpsiks, üks natuke varem, teine ehk pisut hiljem. Saab südame- rahu väita, et tegelikult saab suurepäraselt hakkama ka last säästvalt, ilma koolieelse drillita.

Pauliine lastele on võimaldatud sisustada oma aega lapsepõlvele omaste tegevustega - mängida, joosta, ronida, katsetada ja proovida erinevaid tegevusi, neil on lastud olla LAPS. Selle kõrval on oluline võimaldada lapsele selline keskkond, mis tema arengut loomulikult toetab. Kas olete vahel mõelnud, kuidas siis targaks ja koolis hakkama saadi, kui lasteaedu veel ei olnud?

Jana Kokk, Pauliine kasvataja